

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΕΛΥ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΒΑΓΚΟΝ-ΛΙ

ΑΞΕΙΔΕΥΑ, την άλιμονόητη εκείνη θραετιά, για το Μόναχο.
 Ήναρος άνθουπολογαγός του 10ου συντάγματος των «Ερυθρών Ουσσάρων», έφευγα με κατεπείγον φύλλο πορείας απ' το Βερολίνο, για να παρουσιασθώ στο σύνταγμα μου στο Μόναχο.
 Μόνη μου περιουσία είχα το τίμιο άριστοκρατικό όνομά μου και την κομψή φανταχτερή στολή μου. Ωστόσο, τα είκοσιδυό χρόνια μου και το ψηλό λυγρό κορμί μου, μ' έκαναν να βλέπω τη ζωή σπαρμένη με

λουλουδιά...

Μόλις μπήκα στο ζεστό ξενοδοχείο του Μόναχου, με περίμενε μια έκπληξη. Όλα τα διαμερίσματα του Βαγκόν-Λι ήταν πιασμένα, κι' ή άμαξοστοιχία όρισε σαν δαιμονισμένη στο σκοτάδι της νύχτας, χωρίς να τέρη συμπληρωματικό σαγόνι!
 Σφυρίζοντας φιλοσοφικά, παρέδωσα στον οδηγό τη θαλίτσα μου—να την φυλάξη σε καμιά γωνιά—κι' έγω, κατεβάζοντας ένα κάθισμα κινητό του διαδρόμου, θροναίστηκα εκεί κι' έβριξα μεσσηφωμένη τη ματιά μου έξω στο σκοτάδι, ανάμεσα απ' τα ψυχρά τζιάμα του παραθύρου...
 Ο δαιμονισμένος θρόυτος του τράνου με ζάλιζε, αλλά και τα ταχάτατα ρυθμικά χτυπήματα των τροχών στους συνδέσμους των σιδηροτροχιών και στις τραβές, με νανούριζαν ήδονικά: Νόμιζα πως ταξείδευα στο χάος, ανάμεσα σε όνειρα!...

Έξαφνα τινάχτηκε και γύρισα το κεφάλι μου. Ή αντίκρουση της πόρτας ενός κοινοτικού κομπαρτιμάν άνοιξε απότομα και κύμα φωτός ξεχύθηκε από κει μέσα. Στο κατώφλι στεκόταν με γαέλιεια μια νέα γυναίκα, η οποία, αφού με αντίκρουσε λίγες στιγμές με ανεξερεύνητη έκφραση στα μάτια, ξαναγύρισε πάλι στη θέση της.

Ή πόρτα όμως είχε μείνει άνοιχτή πειά. Γοητευμένος απ' την άθρουθη σαν όπτασια εμφάνιση της γυναίκας εκείνης, παρακολούθησα όλες τις κινήσεις της. Το ψηλό «φός-μαίγκρ» κορμί της κυμάτιζε με χάρι άγριμοιά, όταν γυρίζοντας μου την ράχι ξανακάρησε στη θέση της.

Ήταν μόνη, κι' είχε κρατήσει για τον έαυτό της και τις δυό θέσεις, τις όποιες διαθέτει κάθε κομπαρτιμάν. Ήταν μελαχρινή, με μαύρα γυαλιστερά μαλλιά, άφθονα και σγουρά, και απ' το σαγηνευτικό χτόμό της έβγαίνει μια άνέκφραση άρχοντιά κινήσεων και στάσεως!...

Δέν φαίνονταν να μοιά δίνει προσοχή. Σεφύλιζε κάποιο εικονογραφημένο περιοδικό. Ή πύρινες ματιές μου, όμως, έπινορες κι' ύποβλητικές, την ανάγκασαν να γυρίση στα τελευταία, τη ματία της σε μένα, κάπως μισουμωμένη...

Δέν χαμήλωσα τη δική μου. Άψηφώντας κάτι σαν έπιπληξη και κάτι σαν έ νόηλοι, το όποιο σπιθολοούσε όλοφάνερο στα μάτια της, ξεάκοιούθησα να την κυτάξω σταθερά, με την αυθάδεια των είκοσιδυό μου χρόνων!...

Καί...παράδεινο: Δέν άνθεξέ στα τελευταία, αλλά, μαλακώνοντας την άσπρη έκφραση του θέιου προσώπου της, άφησε κάποιο άόρατο χαμόγελο έπικείας να πλανηθί στα χείλη της; και ξανακύκλωσε στο περιοδικό της...
 Ποιά να ήταν, άραγε, Θεέ μου; Άσφαλώς θα συγγένευε με την άνωτάτη άριστοκρατία, είτε του αίματος είτε του χρήματός, όπως πρόδινε τουλάχιστον η άφθασιτα μεγαλειότηης της έκφράσεώς της και των κινήσεών της. Άλλά ποιά ήταν;
 Έν' άκατανίκητο άσθημα κι' έσπρωξέ να μάθω. Κάποιος κυριαρχικός τυχοδιωκτικός περετός, κάτι σαν δίψα ρωμαντικής περιπέτειας, μοδύωσε την τόλημ να τη ρωθήσω με άδρότητα:
 —Κυρία μου, άν δέν τ' νομίζετε άδριακρίσια μου, μπορώ να μάθω άν ταξείδευετε μακριά;
 Σαφινάστηκε στην άρχή. Έπειτα, ζαρώνοντας κάπως παιχιδιάρικα στη γωνιά της, μου άποκρίθηκε άπλά:

—Πηγαίνω στο Μόναχο, άνθουπολογαέ μου!...
 Τόνος τόν θαμό μου με μιά άόριστη, καλοκρομημένη ειρωνεία. Πεισιμωμένος, ύποκλήθηκα κι' είπα:
 —Μόνον στρατηγός θα με προσφώνουσε έτσι... Ωστόσο...
 Μεί δέικωτε ταχηπνικά:
 —Κι' άν είμαι στρατηγός;...
 Γέλασα άνοιχτόκαρδα, και γελώντας τόλημσα να πλειάσω στο κομπαρτιμάν της. Στάθηκα με παιχιδιάρικη σοβαρότητά «προσοχή» μπροστά της, έφερα το χέρι μου στο πλίκιο, κι' είπα:

—Τά σέθη μου, στρατηγέ μου... τρισάχιτωμείνε!...
 Ήταν ή σειρά της τώρα να άρχισί τα γέλια. Έπειτα, ύφρονοντας μιά κομική σοβαρότητα άφθασιτη γοητείας, μοδύειρε μια θέσι πλάι της—μήπως ύπήρχε κι' άλλη, εύτυχώς, στο κενό κομπαρτιμάν;—και μοδύει:
 —Άνάτουσις, άνθουπολογαέ... Κάθηθε!...
 Κάθησα μοδύιστομένα. Δέν έζρω πώς, αλλά έμπλεξα σ' ένα άδιέδοδο με τα άσπετα ατά, απ' το όποιο δέν έβλεπα πώς μπορούσα να ξεφύγω, χωρίς να γελιοποιηθώ. Άπ' την άμηχανία μου όμως μ' έβγαλε ή ίδια.

Με καταπληκτική άνεισι άλλαγής έκφράσεων και κινήσεων, πού φάιρνεve ήγεμονία στο άνάκτορό της, πήρε ένα ύφος φυσικότατο και ρώτησε:

—Ποός ο σκοπός και το τέμμα του ταξειδίου σας;
 Άνάσασα με άνακούφισι. Έδλαθικά—γιατί άραγε κυριαρχούσε έτσι έπάνω μου, αυτή ή γόησσα;—ύποκλήθηκα κι' είπα:

—Τοποθετούμαι στο Μόναχο, κυρία μου... Στο έκεί σύνταγμα των «Ερυθρών Ουσσάρων» της φρουράς!...

Ή συνιδάλειε μρας ξεάκοιούθησε πολλές ώρες σ' αυτόν τόν τόνο. Έγώ ήμου άσυγκράτητος σε ειλικρινείες, αλλά άδρές έκφράσεις άπεριόριστου θαυμασμού, για την έκλεκτή διανοία της και για την έξωτική άμορφία της. Έκεινη πάλι, πιο έπιφυλακτική, πιο συγκρατημένη, πρόδινε ώστόσο ένα συναίσθημα ένδομυχής εύχαριστήσεως, το όποιο ασφαλώς της προενοούσε ή συντροφία μου και ή εύθυμη νεανική φλουαρία μου...

Άργά κατά τα μεσάνυχτα σηκώθηκα να φύγω, ζητώντας της άπειρες συνήθες γιατί έγινα άμορφη να άγρυπνήση. Μά την ώρα πού μοδύειρε το ούράνιο χέρι της να τ' φιλήσω, ρώτησε απότομα:

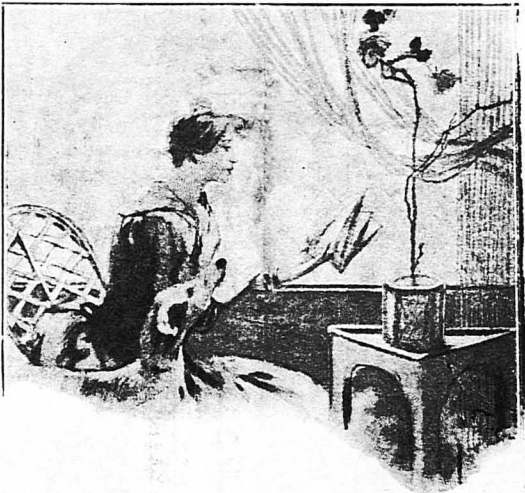
—Πού είνε το κομπαρτιμάν σας;
 —Άνώπτοια άποκρίθηκα:
 —Ω, κυρία μου!... Δέν πρόλαθα δυστυχώς κανένα... Μά έχω άγκαθάσει ένα άφίτητο—εύτυχώς—κάθισμα του διαδρόμου, και κατοικοεδρεύω σ' αυτό μου!...

Ήνα καινούργιο άρμονικό γέλιο, γλύκανε το γοητευτικό πρόσωπό της. Είπε:

—Έ, τότε κάθησε να μού κάνετε συντροφιά... Άς ξενοχτισουμε κι' οί δυό, μιλώντας σαν καλοί φίλοι, παρά να μελαγχολήτε μόνος σ' έναν μισόβαρτο διάδρομο!...
 Ή εύτυχία πού έννοιωσα έκείνη τη στιγμή, μοδύωσε τόση τρεμούλα και τόση συγκίνηση, όστε φαντάζομαι πώς θα φέρθηκα ώόδοτο φθάσωμε στο Μόναχο σαν ένας «έκ γενετήσ» άδέλιος. Και κορυφώθηκε ή έκπληξη μου, όταν την άλλη μέρα στο σταθμό του Μόναχου, αφού πρώτα δέν θέλησε να την συνοδεύσει ως το σπίτι της, μου είπε την ώρα πούφευγε το αυτοκίνητό της:

—Μετά τα γυμνάσια σας, περνάτε, άνθουπολογαέ μου, πότε πότε, απ' την Φρειδριχστράσε 10... Ζητάτε την κυρία Κάλαμ, κι' έγω εύχαριστός θα σας προσφέρω ένα φυτζάνι τσάι!...

Κάθως μαντέψατε καλά, την έπομηνή το άπόγευμα, στις 5, θριαμβικόνως στο πιο πολυτελέστερο ένοδοχείο του Μόναχου. Χαιρσοτόλμιστο γκρούμ, ό όποιοι με δώηούσε στο ιδιαίτερο διαμέρισμα, το κρατημένο άποκλειστικά για την κυρία Κάλαμ...

Καθισμένη μπρός στο άνοιχτό παράθυρο, διάβαζε ένα βιβλίο...

